

Oděv svatého Dominika Savia

Dominik Savio byl andělským chovancem svatého Jana Boska. Narodil se v Riva di Chieri (Turín) 2. dubna 1842 Karlu Saviovi a Brigitě Gaiato. Dětství prožil v rodině obklopen láskou otce který byl kovářem a matkou která byla krejčovou. 2. října roku 1852 měl to štěstí, že potkal Dona Boska, velkého apoštola mládeže, který ihned „poznal v tomto chlapci duši podle ducha Páně a zůstal nemálo udiven když zkoumal to co Boží milost udělala už v tak něžném věku“.

Malému Dominikovi který se ho úzkostlivě ptal: „Jak se vám to zdá? Odvedete mě ze sebou do Turína proto abych mohl studovat?“ svatý vychovávatel odpověděl: „Ach zdá se mi, že jsi dobrou látkou“. „K čemu může sloužit tato látka? Opakoval Dominik „udělat hezký oděv který se může dát Pánu“. „Tedy já jsem látkou a vy budete krejčím“. Vezměte mě tedy sebou a udělejte hezký oděv pro Pána“. V ten samý den byl svatý chlapec přijat do Oratoře. Kdo tedy připravil tuto „dobrou látku“ aby Don Bosko jako odborník „krejčí“ z ni udělal „hezký oděv pro Pána“? Kdo vložil do Saviova srdce základ těch ctností na kterých Světec mládeže mohl postavit budovu svatosti? Po milosti Boží která zaujímá první místo ve všech činnostech člověka tak to určitě byli rodiče, nástroje kterými si Pán chtěl posloužit proto aby získal srdce Dominika od nejtěplejšího věku. Oni se opravdu starali, aby v něm od kolébky pěstovali bázeň Boží, lásku ke ctnostem a hrůzu před hříchem. Výsledkem tak hluboké křesťanské výchovy byla žhavá zbožnost odrážející se v pilném plnění nejmenších povinností v bezpodmínečné lásce k příbuzným. Z otcovské a mateřské výchovy čerpal čtyři slavné předsevzetí které si dal v sedmi letech, v den prvního svatého přijímání a které mu prosloužili jako norma pro celý život:

- 1 – Budu se velice často zpovídat a přistoupím ke svatému přijímání pokaždé když mi to zpovědník dovolí
- 2 – Chci posvětit všechny sváteční dny.
- 3 – moji přátelé budou Ježíš a Maria
- 4 – Raději smrt než zhřešit.

Když s dobrým výsledkem ukončil základní školu, jeho rodiče toužící dat Dominikovi dobrou formaci poslali ho do Turína k Donu Boskovi kterému tak z boží vůli připadl slavný úkol přivést ke zralosti vonnou lilii z Monferata. Během krátké doby z ni udělal model zbožnosti, čistoty a apoštolátu pro chlapce celého světa.

„Je to Boží vůle, abychom se stali svatými“, bylo to poselství které svatý vychovatel (Don Bosko), který budoval svatost v prostředí zdravé radosti vyplývající z milosti Boží a z věrného plnění vlastních povinností. "Chci se stát svatým," byla odpověď malého duchovního velikána. Láska k svátostnému Ježíši a k Neposkvrněné Panně, čistota srdce, posvěcování obvyklých zaměstnání a konečně touha získat pro Boha všechny duše, byly od toho dne nejvyšší touhou jeho života.

Po Bohu to byli tedy rodiče a Don Bosko, kteří jako praví umělci tvořili tento vzor mladé svatosti, který dnes obdivuje celý svět a napodobují ho zástupy chlapců a studuje ho velký počet vychovatelů. Dominik Savio uzavřel svůj krátký život v Mondoniu 9. března 1857, v pouhých patnácti letech. Při umírání upíral oči na nádherné zjevení a zvolal: "Jak krásné věci konečně vidím?"

Pověst o jeho svatosti, potvrzovaná zázraky, obrátila na sebe pozornost církve, která ho prohlásila za hrdinu křesťanských ctností 9. července 1933; 5. března 1950 ho prohlásila za blahoslaveného a za čtyři roky nato v mariánském roce jej ozdobila aureolou světců (12. června 1954).

Zázračná stuha

Bůh chtěl odměnit skvělou výchovu, kterou rodiče dali Dominikova jedinečnou milostí, která odhaluje zvláštní záměr Prozřetelnosti. Příležitost k tomu poskytlo narození Dominikovy sestřičky šest měsíců před jeho smrtí. Sledujme písemná a mostní svědectví, které složila při procesu jeho sestra Terezie Toska

Saviová v roce 1912 a 1915: "Už od dětských let jsem slýchávala od svého otce, od svých příbuzných a blízkých vypravovat něco, co jsem už nikdy nezapomněla. Sdělili mi, že jednoho dne (bylo to přesně 12. září 1856 o svátku Jména Panny Marie) můj bratr Dominik, žák Dona Boska, se představil svému svatému řediteli a řekl mu: "Udělejte mi tu radost a dejte mi jeden den volna."

"Kam chceš jít?"

"Až do mého domova, protože moje matka je velmi nemocná a Madona ji chce uzdravit."

"Jak to víš?" "Vím to"

„Psali ti o tom?"

"Ne. Ale vím to určitě." Don Bosko, který už věděl, jak je Dominik ctnostný, přikládal jeho slovům velkou váhu a řekl mu: "Jdi hned. Tady máš peníze na cestu do Castelnua (29 km); odtamtud do Mondonia (2 km) musíš pěšky. Ale kdybys našel nějaký povoz máš dost peněz i na něj. A Dominik odcestoval.

"Stav mé maminky, té dobré duše" - pokračovala Terezie ve svém vyprávění - "byl opravdu, velice vážný. Trpěla nevýslovnými bolestmi. Ženy, které při takových bolestech obvykle poskytují pomoc, už si nevěděly rady. Byla to velice obtížná záležitost. Proto se můj otec rozhodl vydat se do Buttiglieri d'Asti (Buttigliera d'Asti) a vzít na pomoc doktora Girolu (Dzirolu).

Když došel až na zatáčku cesty do Buttiglieri, náhle se setkal s mým bratrem, který přicházel pěšky z Castelnua do Mondonia. Můj otec, unavený rychlou chůzí, se ho zeptal: "Kam pak?" "Jdu k mamince, která, stůně." Ale tatínek, který si nepřál, aby v té době Sel do Mondonia, mu odpověděl: "Zastav se nejdřív u babičky v Ranellu" (malá osada mezi Castelnuovem a Mondoniem). Pak se hned vzdalil, protože měl tuze naspěť. Ale můj bratr pokračoval do Mondonia, až došel domů. Sousedky, které se mamince věnovaly, byly překvapeny jeho příchodem a snažily se ho zdržet, aby nevstupoval do-matčiny světnice. Řekly mu, že nemocná nesmí být vyrušována.

Já vím, že je nemocná" odpověděl jim, "a právě proto jsem ji přišel navštívit." - Aniž by jim věnoval pozornost, vstoupil k mamince, která byla ve světnici úplně sama. "Jak to, že jsi tady?" přivítala ho.

"Dověděl jsem se, že jste nemocná, a tak jsem za Vámi přišel." Maminka se násilím ovládla, posadila se na lůžku a říká: „To nic není. Už to přestává. Teď si běž za příbuznými, zavolám tě později.“

"Ano, odejdu hned, ale chci Vás ještě obejmout." Přiskočil rychle k lůžku, silně objal maminku, políbil ji a odešel.

Sotva byl venku, matčiny bolesti úplně ustaly. Dále už mělo vše naprosto šťastný průběh. Za chvíli se dostavil otec s lékařem, ale ten už tam neměl co dělat. Byl zbytečný. (Bylo 5 hodin odpoledne). Mezitím sousedky, které ji velice obětavě ošetřovaly, našly na jejím krku stuhu, na které byl přivázán kousek hedvábí, složený a sešitý jako škapulír.

Překvapené se tázaly, pokud se ten škapulír vzal? A maminka, která si toho před tím nepovšimla, vykřikla: "Teď liž vím, proč můj syn Dominik, než ode mne odešel, chtěl mě obejmout. A zároveň chápu proč, sotvaže mě opustil, byla jsem šťastně uzdravena a zbavena bolesti... Tenhle škapulír mi dal ještě kolem krku on, když mě objal. nikdy jsem žádný podobný neměla."

Když se Dominik vrátil do Turína, představil se Bon Boskovi, poděkoval mu za dovození a dodal:

"Mamince už je úplně dobře. Uzdravila se. Uzdravila ji Panna Maria, kterou jsem jí zavěsil kolem krku."

Když pak můj bratr definitivně opustil oratoř a přišel do Mondonia, protože byl těžce nemocen, zavolał si ještě před smrtí maminku:

"Pamatujete si, maminko, jak jsem Vás přišel navštívit, když jste byla tak těžce nemocná? A jak jsem Vám dal kolem krku škapulír Ten Vás uzdravil. Doporučuji Vám, abyste ho pečlivě uschovala a pūjčovala ho, když se dovíte, že některá z Vašich známých je v podobné nebezpečné situaci, jako jste

tehdy byla Vy. Protože tak, jako pomohl Vám, pomůže i jiným. Ale kladu Vám: na srdce: Půjčujte ho zdarma. Nehleďte v tom svůj prospěch."

Dokud moje matka žila, stále nosila tu drahocennou relikvii, která ji tehdy zachránila," končila Terezie Boska.

Světce maminek a kolébek

Nově narozená byla pokřtěna následujícího dne na jméno Marie Kateřina (Marie pravděpodobně proto, že se narodila na svátek Jména Panny Marie) a byla čtvrtá z deseti dětí, z nichž nejstarší byl Dominik po předčasné smrti svého prvorozeného bratra. Dominik sám jí byl kmotrem. Bůh shlédl na nevinnost svatého chlapce a světil mu choulostivý úkol zvláštní ochrany. Podivuhodně uzdravení, způsobené Dominikem pomocí škapulíře Panny Marie, kterou velmi oddaně ctil, odhaluje vznešené poslání, které zahájil na své matce a pokračoval v něm pomocí oné stuhy k prospěchu mnohých dalších maminek.

Tatáž jeho sestra Terezie o tom svědčí ve svém vyprávění: "Vím, že podle doporučení Dominika moje matka dokud byla naživu a po ní jiné členky naší rodiny, když měly příležitost, půjčovaly onen škapulíř osobám jak v Mondoniu tak v okolních blízkých osadách. Vždy jsme slyšely, že takové osoby na sobě zaznamenaly účinnou pomoc." Aby Bůh odměnil a zjevil svatost svých velikých přátel, svatých a světic, obvykle koná obdivuhodné věci jejich prostřednictvím. Dominik Savio je nepochybně velký Boží přítel. Na to poukazují zázraky, která vykonal za života a zvláště po své smrti. Ať, tedy k němu stoupá vřelá modlitba všech matek, nebo jeho poslal Bůh právě pro ně, aby jim dodával odvahu v jejich nesnadném poslání.

K tomu se vhodně přidružuje také svědectví pana faráře z Castelnova d'Asti Dona Alexandra Allory, který napsal Don Boskovi 11. listopadu 1859: "Určitá paní prožívala ostré bolesti při velmi nesnadném porodu. Tu se zbožně rozpomenula na milosti, které obdržel jakýsi obdivovatel ctností Dominika Savia a náhle vykřikla: "Můj Dominiku!" nic jiného. V týměž okamžiku byla ta žena zbavena svých bolestí..."

Nový škapulíř

Drahocenná stuha, kterou Dominik zavěsil kolem krku své matce, už neexistuje. (Saviovi ji půjčovali tak dlouho, až se ztratila). Ale ochrana svatého Dominika Savia ve prospěch maminek a kolébek pokračuje. Ve všech národech na zemi. Veliký počet žen se utíká s živou důvěrou ke svému malému Velkému ochránci.

Salesiánský Věstník (Bollettino Salesiano) zaznamenává každý měsíc některé z nejvýznamějších milostí, které obdržely maminky na přímlovu Dominika Savia pro své děti.

Všichni vědí, že dva zázraky, vybrané a schválené Církví pro jeho blahořečení, se týkají dvou dětí, zatímco oba zázraky, uznaná jeho svatořečením, se týkají dvou paní z Lekky, která jsou matkami čtyř a šesti dětí.

Při oslavách Jeho svatořečení se dostávalo Dominiku Saviovi triumfálních poct a svatořečení vzbudilo nepopsatelná nadšení ve všech světových městech. Jeho milá postava si získala srdce matek a srdce mládeže. Všechny maminky by měly znát životopis tohoto svatého chlapce a seznámit s ním své děti. Měly by světovat sebe samy a svá batolata jeho ochranu, zdobit se jeho medailkou a vystavit v rodině jeho obraz, aby připomínal rodičům jejich povinnost vychovávat křesťansky své děti, a dětem povinnost napodobovat jejich zářivé vzory.

Aby se nezapomnělo na obdivuhodnou stuhu, pomocí které Dominik Savio uzdravil svou matku, - a aby se stále víc šířila úcta k tomuto privilegovanému chlapci a povzbudila se důvěra věřících v jeho pomoc dalo Vedení salesiánského díla od března 1956 maminkám a všem, které to žádaly, k dispozici v kusný "škapulíř" z hedvábí, jehož hodnota byla zvýšena relikvií a obrázkem světčovým a byl opatřen hedvábnou stuhou, která se dá navléknout kolem krku.

Tato iniciativa chce být jen prostředkem k vyprošení milosti oč Boha. Nestačí tedy pouze nosit škapulíř na krku. Není to amulet! Abychom obdrželi nebeskou pomoc, je třeba se s vírou modlit, přistupovat ke svátostem (smíření a Eucharistie) a žít křesťansky. Ať tato drahocenná stuha dodá rodičům odvalu, aby věrně plnili své povinnosti, důvěřovali v Boží pomoc a ať přispěje všem, aby si uvědomili důstojnost a hodnotu svého vrcholného poslání. Škapulíř byl již požehnan.

Závěr

Škapulíř svatého Dominika Savia byl hned na první oznámení přijat s neobyčejným zájmem. Od té doby jej znají a žádají maminky ve všech částech světa a nosí ho s vírou. Ušlechtilá stuha ať vnáší úsměv a požehnaní Dominika Savia do postižených rodin, ať stírá slzy trpícím matkám, zaplaví radostí kolébky, plné nevinných dětí! Ať šíří světlo naděje a odvahy v dětských školkách, klinikách nemocnicích a porodnicích. Ať má svá místo mezi nejoceňovanějšími dary novomanželům, nemocným matkám i dětem, které jsou přinášeny ke křtu. Ať chrání tělo před každým druhem zla a nebezpečí a ať brání duše na cestě do nebe!

Slib matek

Svatý Dominik Savio je andělem dětí, které chrání od prvního rozbrěsku života. Z lásky k ni tento světec kolébek žehná také matky v jejich nesnadném poslání. Aby získaly ochranu svatého Dominika Savia, matky kromě používání světčova škapulíře podpisují a zachovávají čtyři "Přísliby". Tyto čtyři přísliby neznamenají pro ně nějaké závazky navíc. Pouze jim připomínají základní povinnosti křesťanské výchovy:

"Poněvadž je mou vážnou povinností vychovávat děti křesťansky svěťují je od této chvíle svatému Dominiku Saviovi, aby jim byl strážným andělem po celý život. A ze své strany slibují:

1 - že je budu učit milovat Ježíše a Marii, denně se modlit, zúčastňovat se mše svaté v neděli a ve svátek a často přijímat svátosti.

2 - že budu chránit jejich ctnost čistoty tím, že budu dbát, aby je nezkazila špatná četba, špatné scény ve sdělovacích prostředcích a špatní kamarádi.

3 - že budu pečovat o jejich náboženskou výchovu a posílat je na výuku katechismu.

4 - že nebudou překážet Božím plánům, kdyby se některé z mých dětí jednou cítily povolány ke kněžství nebo k řeholnímu životu.

Nověna k svatému Dominiku Saviovi
(viz Modlitby našeho společenství str. 164 až 170)

Modlitba matky v požehnaném stavu

Pane Ježíši, s láskou tě prosím za tu nadějnou bytost, kterou nosím ve světu lůně. Dopřál jsi mi nesmírný dar, aby v mém životě další maličký život. Pokorně ti děkuji, že sis mě vyvolil za nástroj své lásky. Pomáhej mi v době tohoto šťastného očekávání, abych žila v ustavičné oddanosti tvé svaté vůli. Dej mi čisté, statečné a velkomyslné mateřské srdce. Obětují ti všechny své starosti o budoucnosti úzkosti, strach i touhu po tom malém stvoření, které jsem dosud nepoznala. Učiň, aby se narodilo tělesně zdravé, vzdaluj od něho každé fyzické zlo a každou škodu na duši.

A ty, Maria, jež jsi zakusila nevýslovné radosti svatého mateřství, dej mi srdce schopná předávat živou a vřelou víru. Posvěcuj dobu mého očekávání, žehnej mé radostné naději, učiň, ať z plodu mého života vypučí svatá ctnosti pro dílo Tvoje a Tvého božského Syna. Amen.